

חולכות פסח סימן תנא

באר האולה 74

(המחד צה), (יב) ואפלו אם ימלואו גחלים, רוחשיןן (יא) דלמא קיס עלייהו שפוא פקיעי (פרלט, שפוא תבקע) ולא עבד فهو הסקה מעלה. יומיה, אם החזירן (ו) לכבשן שמצרפי בו קליחס חדשם ומperf. הדינן שפוגין לפקק גדול בוה ודי לא סייס עלייהו דלמא פקיעי. (ז) אבל למונורים פלננו אלא: הנה כל סארך לפק אונגעלה, אסור להשתמש בו (טו) אפלו (ח) צוין בלי הבר (מדמי ריש פרט שניה). (ט) וצין בירוח-זעעה סימן קכא: ב' בוביא, שהוא כל שעושין (ט) מלכניים ועפר ואוקים ומטגנן וכו', וכן פנור צוין שקורין בידלא. (ט) הפקו מטבחין אסור לאבות בו בפסח, דאיון חמץ שבו נפלט בפסח, (יך) ואם ימלאו גחלים (ט) מבפים שרוי: ג' (יט) סבבינים, (ט) מגעילון בבלוי ראשון ומתרוני. וככל

ר' תוספות שם וחייבו
שאך פולקניך ד שם
בנוארה ח' שם בוגמרא

פאר היטב

אם איגנו ב', ח'ו, ע"ש. ועפ"א: (ו) ק'כשנ. ונשאלאין, כליר' ערכ שזקארו
אחר השולפה ר'ל או אם איגר להשפטן ב'ם בפסח. שידיע שמי יומר מהזורה
הכבד. והתרתנו: ומימ' הכל ל'פי העגנון: (ז) עכון. הינו דרכ' גיב' שמא אתי
להשתטש בו טמיין, ואילך אפללו קריינו פרחה אסורה. אבל דרכ' אריאן גיב'
להשתטש בו ע"י בדיטה, וזהו גבעולו בע"פ אחר זמן אסורה אסורה
להשתטש בו, עח'י: (ט) מלבדיהם. עכ'א דלבונים מפשיטים בכבשין בצען
שלוננו של להם דין כל-ירקוט. ובקבב' מה'י: ק'לא דלא' חיטים עוליה כיב'
ואפשר דפנוי לנו נפקה פטלו הוך' פטרים שלונן לערעה. אבל רבנן
ס-טהרא. ונאנן לא' קרייל ה'כין. ע"ש: (ט) מפנינים. אם מתקלben בפה, ר'יל:
אל אפור גען' לבבן אף שאיך בה גפותו כל שרודה לא' שפיטש בחצן, ובמארב בייד'

בנה ותוקן דבריו, ע"ש, בישיותם חמי שאל ח"ב פיטו לה כתוב שדרבי עי"ש"א מתקובה סיכון תקופה דלא כהיראי, שמען עטב לאם סמי' ישון בן ליל' צין, ובverb שפצעה בא לזרע צבשל'ן שנשלח לו דורון כלים ננטדים מפאפריז פולקלאנין' ולא נזכר אם קאי' השולחobar נסתמך בהם. ובער' שארודים מים מהם כלים קרים, וכותב שלאורה אין לנקודין ר' אנטולין קמ"ש הוציא נסעה, וגם הרקבי ר' רוש"א פלטמע דאקסה זרענד אסורה, אך פה י"ש סיס פלא לא נשלטן ואיתיל בעשופש, סוף לך'ך. גזרין זרכ' ישכ'ן כליל, וני' עט' אס' אס' ר' סלען ברוחומין' בי' בזטטן לש לאשותן זו, ואמ' סס כלים לאין דורך לא שלטן קהן וווחנן טעדי'ין י"ש להקל ביא, עט' קידוד פיטון קרב קידיעים אלו:

שערית תשובה

לומר, רמחמת ששקו מבחן לא מהני הסקק להוציא נבליעו⁽¹⁾ (יח) וגם מלאו גחלים וכו'. הטעם, דסTEM פג'יא⁽²⁾ אך זרפה לחרפצע, ועל-פני אין לחש דלא פה טיס עלה ולא ילבנו יפה. ולכנין בסלען בכבשן יש (ט) עלייקס דין בל-חרס, ואם נשפוך עליהם דבר רוחם של חמץ אין לו פעה (ט) אלא לבון קרינז⁽³⁾, ועל דרכו שיתפרק באיסן הסא נומפל טקום הלובן מהני לעם (ט) אפלוי תוע פנורם שלנו, דלא קיסים צלינו במו באקורטוטי⁽⁴⁾, אבל לבנין שנונטבשו נק בעקה (ט) יש קם דין קל-ארמה ומוקני לך הגעללה⁽⁵⁾, (ט) ואם נאפה והונצלה עליהם, הרי משפטון עלייריך העור וצרכין לבון, פ"ל: ג (ט) ספינט. בין (ט) אדולים ובין קטנים, אף אם נשפטש בהם חמץ במתין כל הטענה, כי בהגעלה לאפסת. ואף-על-פי שיטבעים הבלתיעים משאר אסוריים, פסק השלוחער-ערוך בירושה-דעתה סיינן קא שאירעה ללבנט באיזר כדי להשמיש בהם בטען, הכא פינן שיני' אומרים שאפלוי כלים קבלויהם ממשן עלייריך או רבלר נמי (ט) אין צרכין אלא הגעללה, וגמ' בפה פוזקים סוברים דספיגים אין לך דין כלים הקלויהם עלייריך העור נראף אם השפטפש בו עלייריך אחר, בטון שמחב בו חתיכת פשטי"א על האש, מפל מקום וב ממשימיו וזה שלא עלייריך האש ואילוין בטור רב, ובדלקפן בעשיין, לפיקח הפיר למכחה עלייריך הגעללה בלבד. ומפל קום מי (ט), לאפיק הפיר למכחה עלייריך הגעללה בלבד. ועוד בתקה, בספיגים הקלויהם משאר אסוריים, אף דכלתוללה ארייה ללבנט, מפל מקום בಡיאבד אם הגעליל והשפתמש בטען (ט) אין אסורה אסורה בזוה⁽⁶⁾, וכחוב בתשובה חמס-טופר סיינן קין, העילם (ט) נהגו אסורה בזוה⁽⁷⁾, וכחוב בתשובה חמס-טופר סיינן קין,

אבלו לא ענה מתקדורה לתוכה וק' על כלוי אמר ואמרך הקיט ביל' זה בתוכה. ולידן הסכימו האחרותים, דילבוחלה בונראוי יש להחמיר קדעת נרמ"א ראיין לתפקיד אף פשידוע שלא נשפטש בו סמן רק בכל' שני. וכןן בכל' ממכבות ארך הקעלה, וכובב'ר לאגון בסעיף ה, ובכל' חרס דלא מהני הגעלה והסק אי אפשר להשפטש בו (בפסח¹⁸). אולם בדיעבד אם נשפטש כלל הגעלה בכל' שאן משפטשין בו ורק בכל' שני (בגון טעלעריז וכפותה), () יש לסקל אף בכל' חרס בנסיבות הקפוד מרבבה ומחייבת שמהות יומתוב¹⁹, אם הוא אכן בז'יזומו שעשהנו לנוון טעם לפוגם, שפמה פוסקים מקילין בו גבי חמץ: (יב) ואפל'ו אם ימלואם גותלים וכ'ו'. דקהה קוו' בהסק מביבים וינפליט תבליעה: (יג) דילמא קיחס עליהו וכ'ו'. שאן דוקן להסיק בפניהם שלא בחוץ, מה שאן בן פורדים (ימ) אפל'ו של קל'י-חרס ואפל'ו אונון שקטלטלין אונון שדרפנן פטיד לסתיק בפניהם, לא שישין דילמא רקע'י ומועל' ספק, אך אריך לזרק שטיק�ו זהה עד שיטלבן²⁰. ענן שלנו לא. דעישען דילפא חיים עלהו) (ט) ולא ישחה שם קרבבה ויזיציאן מן הפיר קום שיטלבנו, מה שאן בין ככברשן מחלבן אבלו בשעה מועטה: (טו) ואפל'ו צוון. הינו אפל'ו קידוחו ורשפוך היפב, דחלשין דלאק אתי להשפטש בו בטעמן. ענן ביז'ודה-עה סיון קכא דהוא דרזין בשאר אסורים, (ע) וצליכון יש להחמיר בענינו אפל'ו בערב-פסח אחר חצות: (טז) וענן ביז'ודה דאה סיפן קכא. דשםocabר דרזיך ענאוי מקר' להשפטש בו אם סדרחו ושבש' קלחלה²¹, ענן לעיל סוף סיון וזה ובמשנה ברורה שם¹⁸): ב (יב) השק מבחן ואסור וכו'. גן צרכ' למטר. וזכה

שער הצעין

(*) חק'יעקב ואליה רובה בטיפון צמו שמי ג' [בגנ-אברם מצקר כדיי], ובן נאר'א כטב בפסוקנו דוקא קערו מוחדרין ולא באלי' שמי, ורבבי הפלחים זדרך בטיער ה קומדיין, הוה רך רך לרברש'א; אבן בנדון זה מספקנא, דהחק'יעקב ממשע דהה מקל אף קשחה אבן'יזוכו, פעריר טבב זיבגרט קפשה האינו בזיל'לום' בכו, וכן משע בעלאה רובה בטיפון תמו שמי'ג' ה'פלי', עי'יש', הדא מקל במקום הקסיד ברורה נגיד כל' שמי' לכה, וכן בתאר'א הזיל' משע פס'ין כי, ומחריא אדם וגארץ ומקורתים משע דטקלין צדורי שניהם דוקא, ואיריך צוין, אכן בכל' שלישי ברודאי יש להקל אף נשואו בנדיזמו' (ו') מגן אברם ושי'א, דלא בכיה: (ב') ט'ז: (ט') חק'יעקב בסימן תא ואליה רבה: (ט') מגן-אברם וש'יא: (ט') מגן-אברם וש'יא: (ט') ט'ז: (ט') בחרק'יעקב בסימן תא ואליה רבה: (ט') מגן-אברם וש'יא: (ט') סגר'ז: על'ם חמן כל' שעה עלי'ז' אלחה ואפקה (האר'ז): (ט') בחרק'יעקב כטב בלשון 'אשדר', ובקאלה'נה רב' עציק דטהני: (ט') מגן-אברם וש'יא: (ט') ט'ז: (ט') דסב'יאן לדו דטפץ מקרוי טב'א בלו': (ט') חק'יעקב ומקרוי'ם יונכטן לדעת תפרי סוק'ן דיאחו מפיו אפלוי לכךחה קהונען], וכן מוקח גמי מהק'יא ובטוב רפהה דהוקמיה שם דקעוי להון הוא נך לחטמא, אכן מעה' שם מבקיע' דההוא בק בטפין גען, אכל בטפין פרול של צפונים קודייאן ציריך לבון: (טג') לבקון סימן תקס, מגן-אברם פצעין גען יא¹⁰;

תרגום: 1 פלי הרסינה. 2 צלחת.

הלוּכוֹת פֶּסַח סִימָן הֲנָא

כיאורים ומוסיפים

והדרש"א החמיר בוה אף בדיעבד. והפמ"ג (משב"ז ס"ק ב) כתוב שאם עבר וליבן את הכליל בראי, ולאחר מכן מכאן בישל בו מאכל בלבד, נאסר הדמאכל, ואט עשה בן בשוגג, הרי הוא מותר.

[משב"ב ס"ק ט]
וזריך עראי מפרק להשפט בו אם הריחו ושפער מתקלחין). וכך יען ?יעיל סוף סימן תנו ובמ"שנה ברורה (שם). וען

(ט) ולשפער בשבת סיכון שבולע אישור, בתב לעיל (ס"י שבג ס"ק ל') שאסורה, הוαιיל ואין די בדוחות הסיכון בלבד אלא צריך לשפערו החטב, ונוחש השפשוף בהיקון בלבד.

(ט') שם (ס"ק כ') כתוב, לנען בלבד שבולע בו המכ"ז, שרגלים להשתמש בו לפעים לאיכילה ושותיה וריצים להשתמש בו בפסח להריצה או לביסיטה, שאף על פי שאין לעשות כן מחשש שהוא השתמש בו לאכילה, ואט יש להענינו מושום בה, מ"מ בדרך עראי מותר להשתמש בו להריצה.

[משב"ב ס"ק יט]

דמת'מת ששהפקו מפקחן לא מחייב מהפק ק להוציא הבעל¹⁴).
(ט') ולובי תנויים העשויים ממתבתת (כגן תנור אפה שבומניו המכמי במטבחים ציבוריים ומפעליות וכדו) שנוק החיכום שליהם מבחוץ ובליעת האיסור נעשית מבעיטים או פלטה חשמלית שנך החיכומים מתחתייה ובליעת האיסור בצד העליון, בתב המגן האלף ס"ק ג) שהסתכם מבחן מועללה להבシリם. אף על פי שהבליעת באמה מנגנונים, שהרי יבולעו כרך פולוטר, ואינם ככל חרס שאי אפשר להכחירו באופן זה, משומש שניין הבלתי שבתוכו ויצא ממנה לעולם [אם לא על ידי לבין מנגנונים, השורף את הבליעת שבתוכו]. מאידך, בפמ"ג (א"א ס"ק י') מובהר, שאף kali מותכת שבתוכו. מאריך בית שולמה (וירד ח"א סי' קסדר) וכן כתב בשורתה שבולע מנגנונים צריך ללבון מנגנונים [בצד הבליעת], וכן כתב בשורתה והרשותו אויערבך (ရישית מנתחת שלמה מהדרית סי' נא) כתוב שאפשר להכשיר את התנור על ידי הסקו ביחס גביה, ובכך להפליט את בליעת הזינה שבו, ומ"מ דערתו (הליכות שלמה פסה פ"ג ארחות הלכה הע' 8) שמי שיכל ליהיד תנור אפה עברו פסה, תבא עליו ברכה. וכעין זה עית הגרא"ש ואונר (קובץ מבית לו"ח א' עמ' ל), שאף על פי שמעירך הדין אפשר להכשיר תנור באופן זה, מ"מ לכתילה והסקה בחום גביה, ולאחר מכן נסמן בטלון, נסמן דערתו (הליכות שלמה פסה מימה לממשה יש להימנע מה להשברך לפסה, בין שיתכן שיש בהם מקומות הטריכים ליבון הממו, ורקשה להחטאים כראוי).

ולענין דיעבד, אם ליקן את קידרת המתbatchת מבחן עד אשר ייתנו ממנו ניצחות מנגנונים. הסתפק הפמ"ג (שם) אם התבשיל שהתבשיל בה לאחר מוקן נאסר. ובשותית אבני נור (וירד סי' קי' וראה או"ח סי' שע"ה) כתוב, שליבן kali מותכת מבחן עד שמתלן בנהלת והיהatsu, מועליל להכחירו, בין שען ידי כרך נשרכ' הבלתי שבתוכו, מה שאין כן בכלי העשי מחרס. שכון שאינו נעשה כאש מועליל בו לבון זה. וכן בתב היד יהודה (וירד סי' צז).
פירוש האריך סי' יט.

[משב"ב ס"ק יט]

אין לו פגעה אלא בלבוק קידנוו"ו) וכ"כ, דלא קיים אליהו גם בקדורותיהם) וכן, יש לקם דין גלי-אדמה ומחייב להם הנעלם¹⁵).

(ט') ולובי הנסיבות כיור העשו חרסינה (שדרינו בכל חרס, במיבור או להלן ס"ק קסן), שלפעמים נגונות בו חתיכות המכ"ז, דעת הגורש וזאנר (קובץ מבית לו"ח עמ' ב') שיש לנוקתו היטב לכתילה אין להשתמש בו לדברים חמימים ממש כדי שיעוט, ולאחר מכן יש לשנות עלייו מים ורתחים להגעליג, וכן הראו להימחה שהחנית בו קערה מיווחדת שתשתמש כיורו, וכן ראה להימחה בין הקערה לביור על ידי מים ורתחים שמונבירם את הבליעות מהכיר. והוסוף, שטוב לשפוך חומר חרף במקומות יציאת המים, כדי לפגום את החמץ הנגעא שם. אכן, לענין שימוש כיור בפסח המשך במילואים עמוד 16

[משנ"ב ס"ק יט]
אי אקנשד להשפט בו בפסח⁸ וכו', בכלל שני (בגון טעלער וכפוה), יש להקל אף בכל"תirs במקום קפסד מרבבה ומגיעה שמתה יוסטוב⁹).

(8) והחו"א כתוב (או"ח סי' קכט ס"ק ג), שאם אין לו כל' אחר יש להקל להשתמש בкусות ורט שרוב תשミニון הוא על ידי שמערים לתוכן תבשיל חם במקצת מכלי וראשון שאינו מונה על גבי האש, והוסוף, שראוי להגעליל כל' כזה שלש פעמים [ויחיליך כל' פעם את החיסין], ואט אי אפשר לעשות כן, יתכן שאין צריך להגעליל כלל.

(9) ואט שימושים בעצלחות וככotta גם בדבר גרש, ולהעת המהמשיל המובייטה בש"ך (וירד סי' קה ס"ק ח) דינו של הגוש הוא ככל ראשון [נקן החמץ הפהמי א"א ס"ק ג' ובמשב"ז סי' יא], והמשב"ז לעיל (ס"י תמו ס"ק בז), מ"מ מבואר בפמ"ג (אייא סי' לח) שבמקרים הפסד מרובה [כבעינן] מותר להשתמש בהן, ומשום שיש להקל בדעתו שדבר גרש אינו נהש בכל' ראשון, וכן כתב בשורתה חותם סופר (וירד סי' צה) בשם רבו, שבעת הצורך יש להקל בדבר גוש שאינו נהש בכלל ראשון.

[משנ"ב ס"ק יט]
שPsiקנ' יפה עד שצ'ילבן¹⁰).

(10) ולובי הנסיבות תנויים העשויים ממתבתת [המצויים בומניינו במטבחים ציבוריים, מפעליות וכדו] כשבגלע בהם איסור, ציד בשותה מנתחת יצחק (ח"ג סי' כו אות ג וחו"ד סי' יב' ב') או שדי בחימות התנור באורה דרגת חום שבבה בעל את האיסור, ואין ציריך להסיקו עד שתילן, שאפשר לסמן בה על דעת הטובים שאומרים יבולעו כרך פולוטר בלילה, כפי שאמרם בהגעה. והרשות אויערבך (ရישית מנתחת שלמה מהדרית סי' נא) כתוב שאפשר להכשיר את התנור על ידי הסקו ביחס גביה, ובכך להפליט את בליעת הזינה שבו, ומ"מ דערתו (הליכות שלמה פסה פ"ג ארחות הלכה הע' 8) שמי שיכל ליהיד תנור אפה עברו פסה, תבא עליו ברכה. וכעין זה עית הגרא"ש ואונר (קובץ מבית לו"ח א' עמ' ל), שאף על פי שמעירך הדין אפשר להכשיר תנור באופן זה, מ"מ לכתילה והסקה בחום גביה, ולאחר מכן נסמן בטלון, נסמן דערתו (הליכות שלמה פסה מימה לממשה יש להימנע מה להשברך לפסה, בין שיתכן שיש בה מקומות הטריכים ליבון הממו, ורקשה להחטאים כראוי).

וכן רעת הגרא"ש אלישיב (טידור פסה בהלכתנו ח"א פ"ח הע' 11) שאף על פי שאפשר להכשיר תנור באופן זה, מ"מ לכתילה את תלבונו עם לפדי אש, וכשייאי אפשר לעשות כן, יש להדליך את התנור למשך שעה בחום הכוי גביה, ובמקרים החבירים ללבונו על ירי לפדי אש, ולאחר מכן יש לכסות ננייר כסף את התנור, או את המאכל הנמצא בהתוכו בשעת האפייה. וכן דעת הגראיין קרליין (חוט שני פסה פ"ג סי' ב) שהסתקת התנור ב מידת החום הגוללה שלו כשתהנוו אינו בן זומו, מועללה להכחירו בדיעבד, בין שיש כמה צדדים להקל בו, והוסוף, שאף על פי שמלת התנור עשויה מובוכיות, שלא ניתן להגעללה לדעת הרמ"א להלן (ס"כ"י) מ"מ יתכן שיש להקל בענינו בדיעבד.

ולענין הנסיבות תנויים בתיימים המוצפים אמאיל, ראה מה שכתבנו להלן (בהגיה"ה לאחר שעה"צ סי' קזא).

[משנ"ב ס"ק יט]
ההישין דלמא קיס עלהו).

(11) ואם עבר וליקן את הכליל בתנור ולא הס עליו, כתוב הריטב"א (פסחים ל, ב) שהרי"ט סבר שיתכן שימוש כיור בדיעבד,

מילואים חלבות פסח סיימון תנ'ה המשך מעמוד 72

16

(4) שכתב בטעם הדבר שאסור להשכיר כל לנבר, שכן שהכל בלווי מהם, אסור ליהנות מהם, וכן אסור להשבירו, וביאור זההו י"א (ס"ג מ"ט ס"ק ת), שאוקל לפיו טעם זה האיסור הוא מעד מה שרוצה בקיומו של החומר, וזהינו שרוצתו בלביהם החומר הבלוע בכלל.

(4) שם (כלל קכד סי' יז) ביאר בעטם האיסור, שבין שהרב עמד לגור רבי מאכלי, שמצוותו לחייב והוכני משתחם ומונגה מוחדר בחשב שם הדישראל הנהנה [סבירו וכתבה המניא (כאן ס' יב) והביא איזה מהדין שחייב בטעות על פה תמח ס' שאסור לאחכלה המש עצמאית לזרען הריבב רשותו שסבירו לזרען אחרותם ואחרותם לאחכלה]

מהneutral, מה שאין כן לגבי חמוץ של נכרי שאק מצה לבعرو מהעולם. [מושנוב ס"ק כח]

שָׁהַרְיָה נָהָנָה וְךָ מִנוֹתָה הַפְּלִיאָה וְלֹא מִבְּלִיאָה.⁽⁴⁾

(4) וכן לעניין מאכלי שדה תערובת בו חמוץ, כתוב לעיל (ס"ו תומ' ס"ק ג') שאף שכותב הרמי'א שם (ס"א) שערוך לשורוף את כל המאכלן, מ"מ באופן ששש הפסד גולן מודר, אין צורך לשורוף, אלא יטבוחו בלבד מודרני האיסורי שבו. ובכן זה כתוב גם בלקמן (ס"י תומ' ס"ק מ').

⁴² בסברא שנייה שבתורה¹⁴⁾ וכן פסק חיידם¹⁴²⁾.

הלוות פפח סיון תנא
במישר מאגד 74

בן אודם שוכן את כליז' לאחרים, רותב בשווית מהירושים (שם) בסע
קיינור שליה, שככל להציג כל חלי או בשיעור וראוח העיתה הבהא
עיגישר עטם המבנה[ג].

שנה ז ט'ז כט

¹ יגנין סימן תפטע. בגד אבדהם סעד'יקמן (א' 19).

אשלאן חתמי שטן ברואן לברוטל את הצלב והשנהו גו וגו' בלא הגעלן, ומערר המלך (פָּדַם מְהֻלָּה, יְמִין טֹוב הַחֵית) כתוב בעיטם המנוגה,

בגן, שהרי אין מתיירים לו לעשות כן אלא במקומות שנתערבו. להציגו כלו כדי להשתמש בו עבור מאכל פרווה, כהב בשווי מההורשים" (חיב סי' רמו) בשם הדיא"א (מבוטשאטש) שמותר, והויסקי. שוגם אב ירצה לאחר מן להפכו לבשרי, רושאי לעשות כן, ובשותית שבת הדלוין (חויט סי' סקסה) הוויסקי, שמנורא אף להגעל כלו חלייב לפזרה להחiper באופן תמיין, על כל פנים במקומות החזורה, בין שוגם אם יטעה ישיכוח מה דינו של הכלבי, הרוי לא השתמש בו באיסור, ומושם ברק אין בכחונו לאסוד הגעלתו. מאוחר, רעת הגער קרליץ (חויט שני פכח פ"ז ס"כ ז') שאף הגעלת כל חלב כדי להשתמש בו למנאכל פרווה ואסורה, בין שמנורא הנעלחה וזה הייא לבשל בו את המאכל הפרווה ולאබול עס

בכשש חשש עמא יסחטן, דערו (ספר המעלת כליט פיג' העז, קב') שלטה מונש בו בירום חמיטין, פנוי שבשעת מלוא במין חמיט העא הפליטה
בפיהו חורש וויבעל בבלב, וכן צעתה גאנז וויס (שב).

(16) וכן בכל בל' שאינו עלול להתקלקל אלא קלקל מועט, כתבו המונח האלאף (סיק א) והבמיג' (סוף סי' תנכ), ותחלת קייזר דניז'ה גבעלה' שאין ללחוש שמא יהוס על הכליל, וכותבת בשורת אמר' ישר' (חיב' סי' קמ).
 (17) וזהירות כתוב (ארוח סי' קב סיק ב) שבלי' ארומה וגערום מליל' חוט,
 ולו' מאועליה לחם הגעליה כטש שאין הגעליה באוכלהן, וכן כתוב חד
 יהודיה נוירד סי' סט פ' הארכ' סי' קג פא בטופו ד'ה והנה מטרוק') ובאייר,
 שם שכתבת השוע' להלן (ס"ה) שמונילה הגעליה בכלי' אבן, כוונתו
 באנן שנשארה כמו שעדר, ולא בגין שננטשה ויביל' אותה.

מما ذكر, ועדת הagi יש אלישיב (座谈会 ש"ז) פסח כה להלכה
אחו-עריך (הלכות שלמה פ"ג צ"ד) שיש
המשנויות, וכן הביא בשווות ابن ישראל (ח' סי' ס"ב)
הראשונים, ואסתיפי הנושאים או-עריך (שם דבר הר
אפשר להסביר שיש העשוי משיקת אבניהם
הגהלה זוראה דברי תשובה סי' קב ס"ק ב').

[המשך ס' ק יט]

אך העוֹלָס נְגֻנוּ אָסּוּר בִּזְהָר (18).

ככלים אלו לכתחילה, אך לא שלא תועלם והגעה. וככל הלו שראה יבחו דודש בלא שימוש, בכתב בשורת מהרשיב (שם) בשם בעל הדיא (מברושאטש) שמוטר לבחרתילה להעלו ולהפכו

הלוות פפח סיון תנא
במושב טבריה 26

שהרי כל שיבול האודם להווין את הолос ביזו אין המשקה נחשב ברורה לענין זה. אכן, אם אכל או שתה חמצ' רותה, דעתו (שם עמי בט) שגם ישחה לאחר מכך בוט משקה חם באותה מידות חום, יוכשר איזור ברכך.

שינויים, מחמת הטעם לשוניים אין נחשות בסיכון לענן הפלטה. למעשה, דעתו הגורדי קויבסקי (שב) שדש להימנע מלאכול או לשנות דברים ורוחחים מכך שעוטה קודם סוף זמן אכילת חמצן ועד לאחר הפסח, שניא יפלט מן השוניים טעם החמצן בפסח, אלא שבלאו הדמי אין אדם רצלים לשנות משקה חם כל כך אם לא בטוחו.